

دستورالعمل فنی تولید سیاه دانه

مقدمه :

سیاه دانه گیاهی علفی و از خانواده آلاله (Ranunculaceae) با نام علمی (NigellaSativa.) پوشیده از کرکهای ظریف یا کاملاً بی کرک که دارای برگهای منقسم با تقسیمات باریک و نخعی شکل و گلهای سفید شیری با کناره مایل به رنگ سبز یا مایل به آبی است. میوه آن تیره رنگ (سیاه)، سه گوش و دارای بوی مخصوص است، بذله شده آن بویی شبیه بوی زیره دارد.

توصیه های زراعی :

تاریخ کاشت :

با توجه به ارزیابی انجام گرفته در منطقه سیستان در منطقه سیستان کشت این گیاه در پاییز و اواسط آبان ماه و هم در کشت بهاره (اواخر اسفندماه) می تواند صورت بگیرد. که بدلیل فراهم بودن شرایط دمایی مناسب، عدم نیاز به آبیاری زیاد و برخورداری از دوره رشد طولانی کشت این گیاه در فصل پاییز توصیه می گردد.

روش کاشت :

کشت مستقیم این گیاه در زمین اصلی نتایج مطلوبی دارد. کشت سیاهدانه به صورت ردیفی و با استفاده از ردیف کار غلات انجام می گیرد. در زمین های با بافت سبک آبیاری پس از کشت نتیجه خوبی به همراه دارد. در مناطقی که بافت خاک سنگین و احتمال سله بستن خاک پس از آبیاری می باشد توصیه میشود که کشت بصورت هیرمکاری صورت گیرد. فاصله ردیفهای کاشت ۳۰ سانتی متر و عمق کاشت ۴-۳ سانتی متر می باشد.

کود :

استفاده از کودهای شیمیایی بخصوص ازت بصورت سرک در مراحل اولیه رشد نقش عمده ای در افزایش عملکرد بذر خواهد داشت. میزان کود مورد نیاز بهتر است پس از انجام آزمایش های خاکشناسی توصیه گردد.

آفات :

مهمترین آفت مشاهده شده در این گیاه لارو برگخوار بوده که همزمان با تشکیل کپسول و بستن دانه بروی آن ایجاد خسارت می نماید. و بصورت سوراخ کردن کپسول معلوم می باشد. استفاده از سم دیازینون با غلظت ۲ در هزار جهت کنترل می توان استفاده نمود

زمان برداشت:

در منطقه سیستان در کشت پاییزه شروع گل از اواخر فروردین تا اردیبهشت ماه می باشد و برداش دانه ها از اواسط اردیبهشت می تواند آغاز گردد.

دانه های آن را با جدا کردن کپسول بطور مکانیکی یا بادست وقتی که خوب رسیده اند جمع آوری می کنند. اثرات درمانی از جمله (اثرات ضد میکرب، ضدقارچ، ضد آفت، ضد سرطان، ضد بارداری، ضد کرم، ضد آسم، پایین آورنده فشارخون، ضد دیابت و شیرساز از آن گزارش شده است. بیشترین خاصیت دارویی سیاهدانه متعلق به اسانس و روغن آن می باشد.